
Çağlar Simsoy
SAKIZÇALAR
okunacak nesne
okunacak nesneler üretir

SAKIZÇALAR

öykü

Çağlar Simsoy

okunacak nesne
okunacak nesneler üretir

© Çağlar Simsoy
© Okunacak Nesne

Kitabın Adı: Sakız Çalar

Yayın Yönetmeni: Eflatun Solmaz
Düzelti-Mizanpaj: Mücevher Dikinesoy
Kapak Tasarımı: Çağlar Simsoy

Tüm hakları Çağlar Simsoy'a aittir.

Kaynak belirterek yapılacak alıntılar dışında
hiçbir ticari üründe tamamen ya da kısmen kullanılamaz.
Eserin özgün yapısında değişiklik yapmaksızın,
dijital ortamlarda paylaşılabilir, çoğaltılabilir.

İletişim: caglarsimsoy@gmail.com

Sakızçalar

Sokağımızdaki son arsaya inşaat başladı. Çevresi kapatıldı, şimdi çukur kazılıyor. Balkondan, kepçenin kolunun uzanışını, kocaman pençesiyle toprağı söküp kamyona bırakışını izliyorum. Kol, aşağı yukarı silkeleniyor sonra yeni bir toprak parçası koparmak için dönüyor. Kepçe hiç izleyicisiz kalmıyor, şimdi bile gördüğüm kadarıyla en az on izleyicisi var.

Oğuz sokağa inmiş, bana sesleniyor. Gürültüden ne dediğini anlamıyorum, aşağı gelmemi işaret ediyor. Kafa sallıyorum, içeri giriyorum, "anne ben çıkıyorum" diye bağırıyorum, basamakları kullanmadan, apartman korkuluklarından kaya kaya kendimi sokağa atıyorum. İnşaatın gürültüsü sokağı doldurmuş. Kum dolu kamyonun sokaktan çıkışına bakıyoruz. Güneş tam tepemizde, Celallerin apartman girişine oturuyoruz.

"Çağırdın mı Celal'i."

"Gelecekmiş, kahvaltı edecekmiş."

"Bu saatte mi."

"Daha yeni kalkmış."

Oğuz cebinden bir tomar arabalı sakız kağıdı çıkarıyor. Göz kararı yarısını bana veriyor. Celal gelene kadar oyalanmak için, eğlencesine... Kimse borç verdiği kağıtla

ütülmeyi istemez, oyun bitince kağıtlar sahibine geri döner. Elimdeki kağıtlar iyice azalmışken Celallerin apartman kapısı açılıyor, bizimkini beklerken Zeynep Teyzenin kızgın bağırışı yüzümüze çarpıyor. Yalın ayak dışarı fırlayan Celal, bize bakmadan pıtır pıtır aramızdan geçiyor, kaldırımda duruyor, dönüp kendi katlarına bakıyor. Zeynep Teyze ev kapısını kapatmış, pencereye koşmuş, havlar gibi, sözcükleri bastıra bastıra konuşuyor.

“Gel buraya geberteceğim seni bak.”

“Anne ya...”

Celal, yalvarır gibi vızıldıyor, ağlamasını öyle abartıyor ki söylediklerinin devamı anlaşılmıyor.

“Çabuk yukarı gel beni aşağı indirme.”

“Dövmeyeceksin ama.”

“Yukarı gel!”

Zeynep Teyzenin çıkışı beni bile ürküttü. Başımı omuzlarımın arasına kıstırıp nefes almayı kestim. Celal kuzu kuzu apartmana dönüyor. Oğuz, basamakta duran kağıtlarla elindekileri birleştirmiş, düzeltiyor. Elimdekileri de ona veriyorum. Olayın etkisi sürerken hiç konuşmadan öylece duruyoruz. Çok sürmüyor, Celal geliyor. Ayakkabılarını giymiş, saçlarını taramış. Gözleri kızarık ama bir kare bisküviyi kemirirken gülümsüyor. Aramıza oturuyor. Hafifçe çıplak dizine vuruyorum. Ne olduğunu sormuyoruz. O soruyor:

“Senin oradan görünüyor mu kepçe.”

“Evet. Hem de paletli.”

Oğuz, dozerin sabah bir tırla getirildiğini söylüyor. Tırın arkasından geri geri inmiş, inşaata girmiş. Kalkıp dozerin sokaktaki bıraktığı izleri inceliyoruz. Celal, "cami bahçesine gidelim" diyor. Annesi bizi duyabildiği için apartmanlarının girişinde oturmak istemiyor. Sokağımızda kalan yeşillik, cami bahçesindeki çam ağacı, kınalı ninenin gecekondusuna koruyuculuk yapan iki osuruk ağacı. Mahalle sınırlarını aşınca birkaç yerde meyve ağacı bulmak olası. Öteki çocuklardan kalmışsa bile meyvelere ulaşmak, büyük ve tehlikeli bir macera.

Gölgelik altındaki musalla taşına tünedik, güneşten korunacak başka yer yok. Celal, önceki gün amcasının yanına köye gitmişti. Bütün yazı geçirmek için gittiği ama yalnızca bir gün kalıp döndüğü yerdeki macerasını anlatıyor. Hikayenin nasıl bittiğini, o dönmeden önce de biliyordum. Çünkü Zeynep Teyze, Celal'in köye gittiği günün akşamında bizdeydi. "Celal, bütün yaz amcasında kalacak. Özleyeceksiniz birbirinizi" demişti. Bense gülümseyip başımı eğmiş "evet" demiştim.

Celal anlatıyor; birlikte öğle yemeği yerlerken, çobanın kardeşi, beş yaşında bir bebe, koşa koşa gelmiş, nefes nefese kurtların kaz sürüsüne saldırdığını söylemiş. Önce gülen büyük amcası, "ne kurdu lan" diye kükreyince, ağlamaklı olan bebe, parmaklarını birleştirmiş ağzına götürmüş.

"Kurtlar kazları yiyor."

Büyük amca araziye doğru koşarken, küçük amcası tüfeği almış onun ardına düşmüş. Onların arkalarından da Celal koşturuyormuş. Vardıklarında hepsi ter içinde

kalmışlar. Çoban dokuz on yaşında, bizim gibi bir çocukmuş. Büyük amcadan ödü patlıyormuş. Koşa koşa ona doğru geldiğini görünce manyak gibi korkmuş, titremiş. Küçük amcası kurtların nereye gittiğini sormuş. Çocuk soluk soluğa anlatmaya başlamış.

“Abi kurt değil, iki aç köpek saldırdı. Biri büyüktü, siyahtı, kazı bırakmıyordu, kaz bağırıyordu. O daha küçüktü. Ben sopayı kaptım, bir tanesini yakaladım, oraya bağladım, onun ağzından kazı kurtardım, uzağa attım. Ötekisinin ağzından kapamadım, hem daha büyüktü o, vurup kızdırırsam saldırır dedim, bağırdım, korkutmaya çalıştım...”

“Tamam oğlum sakin ol.”

“Şurada hareketsiz durdu, sopayı kaldırdım hırladı, arkasını dönüp gidemedi, kazı da bırakmıyordu...”

Çobanın durmaksızın konuşmasına katlanamayan amcanın sabrı taşmış, bağırmış.

“Tamam ulan tamam!”

Büyük amca sinirli biriymiş, sağı solu belli olmadığından herkes ondan çekinirmiş.

“Küçük amcam, kazı kapan köpeği bağlandığı yerden çözdü. İpinden tuttu sürükledi, yanımıza getirdi. ‘Bizim arazinin dışında salalım, arkasından da saçmayla vuralım, bir yerde gebersin’ dedi.”

“Köpek çok büyük müydü.”

“Yoo... Benim belime geliyordu.”

“E niye vuruyorlar.”

“Alışmış kaz yemeye. Tadını almış bir kere. Yine saldırırmış.”

“Çok mu saldırgandı.”

“Amcam ipinden tutarken kuyruğu karnına yapışmıştı, kuzu gibiydi. Ses çıkarmadan bize bakıyordu.”

“Vurdunuz mu peki.”

“Yok. Büyük amcam kızdı. ‘Manyak mısın, ne vurması, başımıza iş mi açacaksın’ dedi. ‘Al götür, başka yere bırak, uzak bir yerde vakti gelince gebersin. Öldürmeye o kadar meraklıysan tavuk kesilirken arazi olma’ dedi.”

Celal “annemi özledim” diye ağlamış. Zeynep Teyze bizdeyken, sabah yolcu ettiği oğlunun dönüş yolunda olduğu haberini almıştı. Zeynep Teyze, telefon görüşmesinden sonra anneme durumu açıkladı. Odamdaydım ama tüm konuşmaları dinledim. Büyük amcası, “annemi isterim” diye tuttursaymış, tokadı yapıştırıp susturacakmış. Şımarıklıktan yapmıyormuş, gizli gizli bir köşeye saklanıp ağlamasına dayanamamış. Annem “e çocuk daha, ana kuzusu” dedi.

Hikayenin eksik parçaları daha sonra tamamlandı. Amcasının altı saatlik yolu bir gün içinde yeniden tepmesinin asıl nedeni, kendini suçlu hissetmesiymiş. Dün Celal’i karşımızda görünce herkes gibi şaşırmış göründüm. Dönüş nedeni olarak “sıkıldım” demişti. Bizim için hava hoş, kurcalamadık. O kısa macerasını anlatırken bildiklerimi kendime saklıyorum.

Küçük amcası, “al bakalım, vur şu iti götünden” diyerek tüfeği eline tutuşturmuş. Büyük amcası atılmış, tüfeği

elinden öyle hızla çekmiş ki Celal yere kapaklanmış. Düşünce göğsünü çarpmış, soluğu kesilmiş. İki amcası da paniklemiş, sarsmışlar, yüzüne su serpmişler. Sürekli birbirlerine bağırıyorlarmış. Celal, çok sürmeden toparlanmış, kalkmış. Büyük amcasının gözleri hem ıslakmış hem de ateş saçıyormuş, yüzü de kıpkırmızıymış.

"Salak! Su tabancası mı bu, bacak kadar çocuğa veriyorsun."

"Abi ne bağırıyorsun iki saattir. Emniyeti kapalıydı, gereksiz yere panik yaptın. Kabahat benim mi şimdi."

Her nedense o sırada büyük amcanın elinde keser varmış. Celal de dahil herkes geriye çekilmişler. Yalnızca o telaş içerisinde unutulan köpek uzakta değilmiş.

"Senin emniyetini de paniğini de kabahatini sikerim ulan. Emanet çocuk elimizde kalacaktı."

Büyük amcası öyle kükremiş ki herkes suspus olmuş. Çevredeki hayvanlar bile seslerini kesmişler. Tam yüksek vites dönüp gidecekken köpek, ayaklarına dolanmış. Dengesini kaybeden amcası yere düşmüş, düşünce iyice delirmiş. Son kaçma şansını da değerlendiremeyen aptal köpek, yerde toza bulanan adama bakmaktaymış. Zavallı köpek, kafasına yandan yediği keser darbesiyle bir tur yuvarlanmış. Yarım bir havlamanın ardından doğrulmuş, kaçmak için atılmış ama içi boşaltılmış gibi yıkılıvermiş. Amcası ayağa kalkmış, küfürler ede ede uzaklaşmış. Yattığı yerde köpeğin yarılmış ağzından kan gelmiş, bir ayağı bir süre daha seğirmiş.

"Oğlum çok kötüydü lan..."

İlk gün hiç iyi gitmemiş. Akşam yemeğinde kimse konuşmamış. Celal, akşam yemeğinden sonra yatak odasına kaçmış, dolabın içine saklanmış. Söylemese de biliyorum orada ağladığını. Evde kısa süren panik havasından sonra küçük amcası bulmuş orada onu. İstanbul'a geri götürüleceğini duyunca çok rahatlamış bizimki. Büyük amcası da "sen bırak ben götürürüm" demiş. Yolda gönlünü almak için Celal'e oyuncak tren almış. Oğuz:

"Ben olsam içini açar bakardım."

"Neyin."

"Köpeğin."

Ortada oturan Celal, Oğuz'u itip musalla taşından aşağı atıyor.

"Siktir git lan."

Oğuz, Celal'i bacaklarından tutup aşağıya çekmeye çalışıyor. O sırada imamın oğlu görünüyor:

"Orada oturulmaz."

Yaşı bizden büyük, yaşıtlarıyla kavgadan kaçınır ama kendinden küçüklere karşı çok saldırgan ve acımasızdır. Pek kimseyle arkadaşlık etmez. Kepçenin çalıştığı yerde mahalle maçlarına katılırdı. Herkes küfreder o etmez. Etmesini bilmediğinden değil, babasından korkar. Yanımıza gelene kadar yerimizden kıpırdamadık.

"Hadi bakalım yaylanın."

"Niye sahibi mi var."

Saatine bakıyor, ağzının yarısıyla sırıtıyor.

“Sahibi yok kiracısı var, bir saate kadar gelir.”

İstemeye istemeye, ses çıkarmadan kalkıyoruz. Mahalle turuna çıkıyoruz. Önce Vezir Caddesi’ne çıkıyoruz.

Celal, kuruyemişçi dükkanının önündeki leblebi tavasının önünde duruyor. İçeride müşteriyle ilgilenen kuruyemişçiye bakıyor, elini tavaya daldırıyor, hiçbir şey olmamış gibi yürümeyi sürdürüyor. Oğuz’un avucuna üç dört leblebi bırakıyor, dönüyor dört leblebi de benim avucuma bırakıyor. Geri kalanı da bir hamlede ağzına tıkıştırıyor. Leblebiler sıcacık, şimdiye kadar yediklerimin en tatlıları. Yeniden sokağa giriyoruz, bu kez bakkalın önünde kaldırıma oturuyoruz. Dozerin sesi kesilmiş, kamyon da yok.

Oğuz’un kardeşi Cemile bizi görünce apartmanlarının girişinden kalkıyor, yanımıza geliyor. Üç yaşında, saçları abisininkiler gibi sarı değil, kızıl. Yeşil gözleri, tombul yanakları, küçücük ağzıyla tam bir oyuncak bebek. Yarım yamalak konuşur ama her boku biliyormuş gibi bakar. Pek sokulgan değildir ama herkes ona bayılır. Onun da küçüğü var, iki aylık bir oğlan. Bu bacaksız her fırsatta sokağa kaçar. Evlerinin önünden ayrılmaz ama abisini gördü mü kuyruğuna takılır. Cemile, kollarını açan abisinin kucağına atılıyor. Oğuz, sarılıyor öpüyor. Bir sinek dadanıyor, kovuyorum yine geliyor. Oğuz:

“Sinek seni bir bok sandı.”

O gülünce kardeşi de katılarak gülüyor, “bok” diyor.

“Milletten aldığını bana satmasana. Aynı espriyi sana Sedat abi yapmadı mı.”

“E ne olmuş. Komik işte.”

Celal’e dönüyorum.

“Kuruyemişçi görseydi seni...”

“Görseydi geri bırakırdım.”

Oğuz geçenlerde marketten *Albunu* aşırdığını övünerek anlatıyor. Doğru mu söylüyor sallıyor mu kestiremiyorum.

“Yine yapar mısın.”

“Bilmem.”

Oğuz, aklımdan geçeni yüksek sesle söylüyor:

“Marketlere dalalım mı.”

“Yavaş konuş salak.”

Hepimiz kafamızı kaldırıp çevreye bakıyoruz, camda bizi duyan var mı diye. Cemile de anlamadan bizi taklit ediyor.

“Yapacak mıyız.”

“Olabilir” diyor Celal.

Oğuz “ben şunu eve bırakayım, bir de ayakkabılarımı giyeyim” diyerek kardeşini kucaklayıp götürüyor.

“Yakalarlarsa ne yaparlar.”

“Kim yakalayacak.”

“Markettekiler.”

“Döverler herhalde.”

Oğuz dönünce plana başlıyoruz. Her seferinde iki kişi içeriye girecek, bir kişi dışarıda bekleyecek. Aynı markete ikinci kez dalınmayacak. *Travma Market*'in arkasında pek az kimsenin uğradığı bir park var, karargahımız orası olacak. Birbirimizi kaybetsek bile orada bulaşacağız.

Oğuz ile ikimiz içerideyiz, Celal dışarıda bekliyor. Daha içeri girer girmez suçluluk da üzerime yapışıyor. Her ses ve hareket korkutuyor. Çevreyi tarıyorum, neyse ki kimsenin dikkatini çekmiyoruz. Yapmayı düşünürken kalbim böyle küt küt atmıyordu. Geçerli bir bahane bulsam kesinlikle kullanır ve sıvışırdım. Şekerin çekiciliği de yeterli değil. Marketin en sonuna kadar gidiyoruz, şarküteri reyonuna şöyle bir bakıyoruz. Kafamızda belli bir ürün yok. Oğuz, deterjan reyonunda duruyor, sanki özellikle aradığı bir ürün varmış gibi ürünleri kafasıyla gözüyle tarıyor. Bir litrelik çamaşır suyunu eline alıyor, eviriyor çeviriyor, etiketini okuyor. Bırakıyor, başka bir nesneyle ilgilenmeden doğrudan abur cubur reyonuna yöneliyor. Çikolatalı gofretleri gözüne kestiriyor, elini daldırıyor, dört tanesini yakalıyor. Zıpkın gibi çıkışa doğru fırlıyor. Gofretlerden bir tanesi elinden kurtulup düşüyor. Bunlar o kadar hızla olup bitiyor ki ne yapacağımı şaşırıyorum. Makarnalarla unlar arasındayım, ben de koşmaya başlıyorum. Rafların arasından geçerken, standın sonundaki ketçaplardan birini kapıyorum. Çevreme attığım son bakışta hala bizimle ilgilenen kimse görmüyorum. Fare gibi girip çıktık. Oğuz'la Celal caddeden karşıya geçmiş koşuyorlar. Gözden yitirmemeye çalışarak arkalarına takılıyorum.

Parka geldik, Oğuz ganimeti ortaya koyuyor, ben de ketçabı. Celal, bir bana bir de ketçaba bakıyor. Kutuyu eline alıyor.

“İyi, acılı değil.”

Çikolatalı gofretleri eşit paylaşıyoruz. Oğuz, sıkıp canlarını çıkarmış, hamur olmuşlar. Ambalajı açıp köpek gibi içini yalıyoruz. Dudak çevremizde oluşan kahverengi halkaları gösterip birbirimize gülüyoruz. Celal, ketçap şişesinin tepesindeki korumayı ısırıp koparıyor, şişeyi kafasına dikip sıkıyor. Sırıtarak bana veriyor, ben de biraz sıkıyorum. Her işin bokunu çıkarmayı seven Oğuz, ketçabı yutkuna yutkuna uzun uzun sıktıktan sonra, ayrık ön dişlerini göstere göstere gülüyor. Ağzı kıpkırmızı olmuş. Birden gülüşü siliniyor, kısa sürede şaşkınlık acıya dönüyor. Karnını tutarak banktan atlıyor ve çimenlere kusuyor. Yüzü kıpkırmızı, boyun damarları şişiyor. Korkuyla Celal’e:

“Kan kusuyor oğlum bu.”

“Salaklaşma lan.”

Oğuz “su” diye inliyor, birkaç kere daha öğürüyor. Çeşmeye koşuyoruz. İçiyor, gargara yapıyor tükürüyor yine içiyor.

“Sen bugün kırmızı sıçarsın” diye dalga geçiyorum.

“O kadar suya pembeye dönmüştür” diyor Celal kıkırdayarak.

Oğuz sırıtıyor, cevap vermiyor. Kendimizi ve birbirimizi iyice ıslattıktan, oradan geçmekte olan bir kadından

fırça yedikten sonra çeşme başından ayrılıyoruz. Biz yürürken cadde tarafından bir ses işitiyoruz. Nereden geldiğini görmek için çevremi tararken, Oğuz çoktan olaya odaklanmış.

"A şuraya bakın."

Karşıya geçmeye çalışan bir kedi, arabanın altında kalmış, can çekişiyor. Arka ayaklarıyla kendi çevresinde dönüyor. Birkaç tur atıyor ve duruyor. Ağzından kan geliyor. Sonra, tüm bedeni hareketleniyor, doğrulup gidecekmiş gibi kasılıyor ama yerinden kalkamıyor ve tümüyle duruyor. Celal, bir kez olsun kediye bakmamış, yürümeyi sürdürmüştü. Arabalar tümüyle parçalamasın diye, ayağımla kenara itiyorum. Oğuz:

"Çöpe atalım, burada kargalar parçalar."

Ölü kediye dokunmak istemiyorum, "istiyorsan sen at" diyorum ve Celal'e yetişiyorum.

İkinci vur-kaç için *Obur Market*'i seçiyoruz, Celal'le ben giriyoruz. Yine saçma sapan bir durumda ortada kalmak istemediğimden doğrudan reyona gidiyorum. İki elimle yavru pandalara dalıyorum. Celal, onlu *Kuyrukluyıldız* kutusunu kapıyor. Birbirimize bakıp çıkışa koşuyoruz. Ellerim göğsümde rahat kaçamadığımdan Oğuz'a sesleniyorum, tişörtünü açmasını istiyorum. Celal durduğumuzun farkına varmadan çoktan yol aldı. Oğuz, tişörtünü alttan tutup açıyor, elimdekileri oraya bırakıyorum. O anda dört çocuk yolumuzu kesiyor. Elebaşları soruyor.

"Ne var orada."

“Sana ne.”

“Canın dayak istiyor senin.”

Oğuz cevap vermiyor, ben de ses çıkarmıyorum.

“Bunlar bir şeyler çalmışlar” diyor elebaşının yanındaki gözlüklü. Bu piçi bir yerde tek yakalarsam bir güzel döveceğim. Şimdi kalabalıklar, üstelik elebaşları tam bir ayıcık. Topuklarsak bunlar da peşimize düşer.

“Hangi mahallede oturuyorsunuz.”

“...”

“Gösterin bakalım ne çaldınız.”

“Hiçbir şey.”

Ayıcık, göğse kavuşturulmuş kolları çözmek için atılıyor, Oğuz çekiliyor. Ayıcık uğraşıyor ama kolları bir türlü çözemiyor. Oğuz, ileri geri sallanıyor, teslim olmuyor. Ayıcık, Oğuz’u apartman duvarına itiyor. Köşeye sıkışan Oğuz, tişörtündekileri çıkarıp sokağa fırlatıyor. Haydutlar aç köpekler gibi ganimeti kapmaya girişiyorlar. Ayı yavrusu şaşırıyor. O da atılanları kapmak istiyor belli ama karşısında biz varız. Hem Oğuz, kobra gibi dikilmiş salınıyor. Koyu yeşil gözlerini dikmiş sokacağı anı kolluyor. Dönmez, dalacak. Bu halini bilirim, kontrolden çıkmak üzere. Resmen delirir, büyük küçük yumuşak sert tanımaz. Sonraysa kolay kolay kendine gelemez. Kolundan çekiyorum.

“Yürü, ben sana dalmayayım şimdi.”

Direnmiyor, ardıma takılıyor. Sokaktan çıktıktan sonra dönüp bakıyorum, ağlıyor. Gördüğümü fark etmeden

başımı çeviriyorum. Biliyorum, hırsını alamadığı için ağlıyor. Parka girerken bakıyorum, kendini toparlamış, yine salak salak sırıtıyor, ben de sırıtıyorum. Celal bizi bekliyor.

"Pandaları düşürdüm. Bir adama çarptım, ben bir yana pandalar bir yana... Adam milim oynamadı, bana ters ters baktı. Pandaları toplardım ama nereden buldun diye sorarsa ne diyeceğimi bilmediğimden durmadım, kalktım koştum. Herife bir bok olmadı ama arkamdan küfür ettiğini duydum."

Anlattıklarımı onaylaması için Oğuz'a bakıyorum, kafasını sallıyor. *Kuyrukluyıldız*'ı açıyoruz, her birimize üç tane düşüyor. Onuncusunu Celal kendine ayırıyor, karşı çıkmıyoruz. Sıcakta parmaklarımız, ağzımız çikolata oluyor. Parmaklarımızı yalıyoruz, ağzımızı kolumuza siliyoruz. Yakındaki evlerden birinden bir kız çocuğunun ağlaması, bir kadının bağırması geliyor. Dayaktan nefret ediyorum. Üstüme gelen kim olursa ömür boyu konuşmamak istiyorum. Canımın yanması sorun değil. Mahallede güreşirken, kavga ederken birbirimizin canını daha çok yaktığımız olur. Şimdi şu kızı döven kadından da nefret ediyorum. Elimden gelse ben de onu döverim. Celal:

"Bir kere annem beni çok kötü dövecekti ucuz kurtuldum."

Akşamüstüymüş, salonda oynuyormuş, sonra büyük bir gürültü çıkmış. Zeynep Teyze telaşla mutfaktan salona koşmuş. Yerde, sırtından vurulup yüzüstü serilmiş gibi duran televizyon, bir köşeye sinmiş, suçlu değil de

kurbanmış gibi bakan Celal. Annesinin korkulu gözleri, çocuğunu sapasağlam, televizyonu ağır yaralı görünce alevlenmeye başlamışlar.

“Sen mi düşürdün bunu.”

Bu çıkışma, işin sonunun iyi bitmeyeceğini gösterdiğinden korkmuş.

“Hayır.”

“Bana yalan sözleme.”

Başka kimse olmadığına göre suçlu belliymiş ama suçu üstlenmek Celal’in hiç işine gelmiyormuş.

“Ben düşürmedim diyorum, niye inanmıyorsun.”

Zeynep Teyze giderek yaklaşmaktaymış.

“Senden başka kimse yok burada.”

“O zaman bana bildiğin soruyu niye soruyorsun. Üstelik yanlış biliyorsun. Ben düşürmedim televizyonu. Sarsıntı oldu, televizyon dolapla birlikte devrildi.”

Annesi bir an şaşırmış.

“Bak, bana numara yapma. Sarsıntı olacak da ben duymayacak mıyım.”

“Ne bileyim ben.”

Zeynep Teyze iyice yaklaşmış.

“Bacaksıza bak, hem suçlu hem güçlü. Bir de boyun damarlarını fırlatmış dikleniyor. Düşürdüğünü söyle, çabuk özür dile.”

Celal haklılığına kendi de inanmaya başlamış. Geri adım

atmak istemiyormuş.

“Düşürmedim.”

“Düşürdün.”

Dayak bir kol uzaklığa kadar gelmiş. Zor anlarda kafa hızla çalışabilir. Kurtarıcısı nesneyi göstermiş.

“Bak avizeye, hala sallanıyor.”

Zeynep Teyze dönüp bakmış, kısa bir çığlık atmış, çünkü avize gerçekten sallanıyormuş. Özür diler bir yüzle oğluna dönmüş, ancak bir saniye sürmüş bu. Malını bilir, yüzünde, duruşunda, bakışlarında kuşkuya düşürmeye yetecek olanı yakalamıştır. Ciddileşmiş.

“Teyzenlere sorayım bakalım, onlar hissetmiş mi.”

Hemen atılmış, annesinin yolunu kesmiş, sesi titriyormuş.

“Anne bana inanıyorsun değil mi, inandığını söyle.”

Gözleri dolmuş. Köşeye sıkışan Celal, kurtulmak için bulduğu güçlü kanıtla birlikte duygusal baskı kurarak gerçeğin araştırılmasının önüne geçmiş. Ağlama numarası hep sökmez çok iyi biliyorum, her nasılsa o gün işe yaramış. Zeynep Teyze yumuşamış.

“Tamam oğlum, sağlık olsun.”

Televizyonu doğrultup yerine koymuşlar, çalışıyormuş. Bozulmamış olması da olayın büyütülmesini engellemiş.

“Televizyonsuz kalsaydık başıma büyük dertler açılacaktı. Olay büyüyecekti. Annemin deprem yalanına inandığını sanmam ama arkasını kovalamadı.”

“Peki avize neden sallanıyordu.”

“Tarzancılık oynuyordum. Yere değmeden, mobilyaların üstünden atlayarak, odanın içinde tur atıyordum. Parkuru televizyonun üstünde tamamladım. Televizyonun tepesinde yay gibi gerildim, sıçrayıp avizeye tutundum. Sıçrarken ayaklarımla televizyonu geriye ittim. Televizyon duvara çarptı, duvardan sekip altındaki dolapla birlikte boylu boyunca devrildi. Hemen yere atladım, köşeye çekildim. Gürültüyü duyup içeri koşan annemin gölgesi, duvarda bir o yana bir bu yana sallanıyordu.”

“Çok salakmışsın.”

“Niye.”

“Ya avize ağırlığını taşımasaydı...”

“Neyse işte her türlü ucuz kurtuldum.”

Celal’in her durumdan ucuz kurtulamadığını, dayaktan payını bolca aldığını biliyorum. Tek çocuk olmanın dezavantajı, yenecek dayağı paylaşamamak. Biraderim İlker’in yediği dayağı da ben yesem hiç işime gelmezdi. Sonuçta streslerini atmaları için gereken nedeni veriyoruz. Yoksa da buluyorlar. Bir bakıyorum kafamın arkasına bir şamar yemişim. Bu en hafifi... Annem bizim evde televizyonu öyle bir durumda bulacak, yakaladığına dalar. İşin aslını öğrendikten sonra suçluyu bir kere daha döver. Babama da kalsın diye kaba etlerden alır. Babam da sorularına teklemeden yanıt ister. O sorgulama cezadan beterdir, bitmek bilmez. Bildiğimi çoktan unutmuşumdur. Üzerimdeki baskı aklımı başımdan almıştır.

Biraz sonra taşacağını belli eden birinin karşısında kıstırılmış böcek gibi kalıyor insan. Korkunç bir his bu. Arada bir uyuz olsam da İlker'i aynı durumda gördüğümde bundan keyif almam. Yalnızca onun yerinde olmadığıma sevinirim.

Oğuz, eve gidip gelmeyi öneriyor ama giden dönmeyebilir.

"Sizin birer göreviniz daha var."

"Sen iki kez daldın da ne oldu. Birinde ketçap getirdin, ikincisinde elin boş geldin."

"Tamam oğlum, yapmak istemiyorsan yapma."

Üçüncü dalıştan sonra evlere dağılmakta anlaşıyoruz. Bu kez market olarak *Koçbaş*'ı seçiyoruz. Oğuz ve Celal, İçeriye girmelerinden kısa süre sonra koşarak dışarı çıkıyorlar. İkisinin de kucağı dolu. Onlarla birlikte ben de koşmaya başlıyorum. Arkamdan biri sesleniyor, durmuyorum, koşmayı sürdürüyorum. Peşimden birinin geldiğini ancak kolumu yakalamaya çalışan parmakları hissettiğimde anlıyorum. Hızla kolumu çekiyorum. Kafamı geriye döndürünce, göz ucuyla dengesini kaybedip düşen birini görüyorum. Parka varmam bir köşe dönmeme bakıyor ama pas geçiyor, arka mahalleden dolanmaya karar veriyorum. Durup dinlenmem gerekiyor. Hem korkudan hem de koşmaktan kalbim patlayacak. Bir apartmana giriyorum, soluğum normalleşene kadar bekliyorum. Ter içinde kaldım, tişörtüm, saçlarım terden sırılsıklam oldu. Tam çıkarken biri sesleniyor.

"Soner!"

Abimin arkadaşı Şahin, gagasını her boka sokar. Belki o da birilerinden saklanıyordur. O sormadan ben atlıyorum.

“Ne arıyorsun burada.”

“Babaanneme geldim. Asıl sen ne arıyorsun.”

“Uzun hikaye.”

Aklıma bir yalan gelmiyor. Apartmandan çıkıyorum, Şahin de ardımdan geliyor.

“Mahalleye mi gidiyorsun.”

“Yok, parka.”

“Ben de geleyim.”

Geldi. Celal ve Oğuz, yumruk kadar olmuş sakızlarını ağızlarını açа açа çiğniyorlar. Konuştukları zor anlaşılıyor. Şahin’i görünce yüzleri asılıyor, susuyorlar. Oğuz cebinden iki paket sakız çıkarıp bana uzatıyor. Ben de bir paketini Şahin’e veriyorum.

“Nereden buldunuz bunları.”

“Marketten” diyor Oğuz, sondaki e’yi uzatarak. Celal, diziyle dürterek uyarıyor.

“Kimseye söylemeyeceğine yemin edersen söyleriz” diyor Celal. Bir paket daha çıkarıp Şahin’e uzatıyor.

“Orada çok var galiba.”

“Tamam mı.”

“Tamam ediyorum.”

Paketi alıyor. Biz de maceralarımızı ballandıra ballandıra

anlatıyoruz. Benim için işin tadı kaçtı. Neredeyse yakalanacaktım ve o can çekişen kedinin aklıma gelmesine engel olamıyorum. Bir daha yapmak istemiyorum. Son sakızların da şekerlerini tüketip atıyor, mahalleye dönüyoruz. Şahin'le bizim mahalleye dönüşümüz arasında anca yarım saat dakika vardır. Olay çoktan yayılmış. Şahin'e soruyoruz:

"Hani söylemeyecektin, yemin etmiştin."

"Ben içimden tövbe tövbe dedim."

Celal eve koşuyor. Annesinin kulağına gitmişse işi tümden bitik. Oğuz ise pek umursamıyor. İlker yanına çağırıyor, omzuma bir yumruk atıyor. Fazla üzerime gelmesin diye duyduğum acıdan daha fazlasını gösteriyorum.

"Numara yapma lan."

"Ya ben bir şey yapmadım, yalnızca ketçap..."

"Ne ketçabı lan. Hani nerede."

"Bu ayı bitirdi."

Oğuz'u gösteriyorum, o da mal mal sırıtıyor.

"Akşam babam seni kabak gibi oyacak."

Gündemde fazla durmuyoruz. Bizden büyükler maç kararı alıyorlar ve okul bahçesine yollanıyorlar. Oğuz evlerine çağırıyor, gidiyoruz. Adalet teyze ses çıkarmamamızı söylüyor, bebek uyuyormuş. Yüzü solgun, çok yorgun görünüyor. Yine de bizle okşar gibi bir sesle konuşuyor. Haber oraya ulaşmamış. Oğuz televizyonu açıyor, sesi tümüyle kısıyor. Benim aklım evde. Adalet teyze yere örtü seriyor, sonra kızarmış patates ve ayran

getiriyor. Oturuyoruz, Cemile de gelp aramıza yerleşiyor. Patates yığınına elini sokuyor, diplerden bir tane çekip ağzına atıyor. Yediğimiz halttan hiç haberi yok. Haberi olsa ne yazar, anlatmaya dili dönmez. Benim durumum öyle değil. İlker öterse ne olacak. Korkudan, kaygıdan boğazım düğümleniyor. Patatesleri ayranın zoruyla yutabiliyorum.

Oğuz, Celal'in anne-babasının boşanacaklarını söylüyor. İnanmıyorum, bundan annemin haberi olurdu. Onun haberi olursa, kesin benim de olurdu. Celal'i amcalarının yanına göndermeleri de ondanmış. Bu işler olup biterken ayak altında dolaşması istenmiyormuş. Uzaklaştırma planı işe yaramayınca işler karışmış. Babası dün akşam evden ayrılmış. Cemile işi oyuna vuruyor, bizi beslemeye başlıyor, bir patates abisine bir patates bana yediriyor.

"Celal mi söyledi bunları."

Onun bile bu ayrılma işinden haberi yokmuş. Babasının evden temelli ayrıldığını da henüz bilmeyebilirmiş. Şaşırıyorum, üzülüyorum ama içimi daraltan eve gittiğimde ne olacağım korkusu. Eğer evde konu ben değilsem anneme bunları yetiştireceğim. Hava kararmadan kalkıyorum.

Hep benden geç eve giren İlker'in o gün erken geleceği tutmuş. Bana kapıyı açan İlker'le konuşmuyoruz, yalnızca dik dik bakışıyoruz. Yavşak, olanları anneme yetiştirmiştir. Mutfağın önünden geçiyorum, annem orada ama dönüp bakmıyor. Sessizce odaya giriyorum. Televizyon açık, kafam öyle karışık ki ne oynadığını,

konuşmaları anlayamıyorum. Annem tabaklar, çatal-kaşıklarla içeri giriyor. Gündelik sesiyle "baban on dakikaya gelir" diyor. Güçsüz bir "tamam" diyorum. Elindekileri masaya bıraktıktan sonra bana dönüyor.

"Sen ne yapmışsın bugün."

Hava nasıl birden döndü böyle. Annemin sesi yağmur bulutu gibi elektrik yüklü ve yıldırımı birazdan üzerime düşecek.

"Ne yapmışım."

Ayağından terliği çıkarıyor, bir sağdan bir soldan bacaklarıma vuruyor.

"Hapse atarlar... Kim bakacak orada sana."

Ses çıkarmıyorum. Bu kadar cezayla kurtulmayı umuyorum.

"Asıl baban duyduğunda ne yapacak seni."

Babama anlatacak. Babam da tüm ayrıntıları duymak isteyecek. Ne... Nasıl... Ne zaman... Nerede... Sorgularken sesini yükseltecek, teklersem bağıracak, gözlerim sulanırsa tokadı yapıştıracak. Sonra da asıl ceza gelecek. Bu suçlarımın en büyüğü, nasıl olacak bilmiyorum. Belki günlerce dışarı çıkmama izin vermeyecek. Tabi bu bana mı yoksa anneme mi ceza olur bilmem. Bütün gün evde olmam, ortalığı karıştırmam, ayak altında dolaşmam annemin hiç işine gelmez. Zil çaldı, annemin gözlerinin içine bakıyorum.

"Bir daha yapmayacağına yemin et."

"Allah belamı versin bir daha yapmayacağım."

Törenli, yeri göğü öperek yemin ediyorum.

Yemek, televizyonun çıkardığı gürültüyü saymazsak sessiz geçiyor. Üzerimdeki suçluluk altında eziliyorum ama babamın bunu gördüğü yok.

Pazar sabahı kahvaltılık almak için babam, İlker ve ben markete gidiyoruz. Alacaklarımızı alıp kasaya geliyoruz, arkadayım. Çok sevdiğim, küçük pakette dörtlü dikdörtgen sakızlardan görüyorum, hep yastığa benzetirim onları. Renklidirler ve pakete hangi renklerin gireceği rastlantısaldır. Çevreme bakıyorum bana dönük göz yok. Ama yemin etmişim, söz vermişim...

“Son olsun” diyorum ve bir tane cebime atıyorum.